

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **P. Ch.**, zastoupeného JUDr. Petrem Navráilem, advokátem se sídlem Joštova 138/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2013, č. j. MPSV-UM/12102/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/1784/2013/9S-JMK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2014, č. j. 22 A 95/2013 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Navrátilovi, advokátovi se sídlem Joštova 138/4, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2.178 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně (dále jen „úřad práce“) ze dne 19. 6. 2013, č. j. MPSV – ÚP/3518421/13/HMN, sp. zn. SZ/12560/2012/HMN.

Tím mu byl ode dne 1. 3. 2013 odňat příspěvek na živobytí podle § 44 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Výplata příspěvku mu byla zastavena dne 24. 4. 2013, poslední dávky mu byly vyplaceny v únoru roku 2013. Žalobce totiž v roce 2012 prodal rodinný dům, který vlastnil, za 1.990.000 Kč. Ve správním řízení žalobce uvedl, že tato částka byla na základě dohody rodinných příslušníků rozdělena na šest dílů mezi žalobce, jeho matku a jeho čtyři sourozence. Získal proto pouze částku 315.000 Kč, kterou navíc použil na zaplacení dluhů a exekucí. Podle úřadu práce však žalobce dostatečně nevysvětlil, jak skutečně naložil s částkou získanou z prodeje domu. Během řízení navíc nespolupracoval. Z kupní smlouvy, kterou na vyžádání poskytl příslušný katastrální úřad, vyplývalo, že byl jediným vlastníkem domu. Úřad práce k tvrzené dohodě o rozdělení výnosů z prodeje domu nepřihlédl, protože o ní neexistoval žádný písemný záznam. Šlo podle něj o účelové tvrzení s cílem, aby obdržená kupní cena nebyla posouzena jako žalobcův movitý majetek. Neexistoval žádný reálný podklad, proč by žalobce měl na rozdělení výnosů z prodeje domu přistoupit. Naopak měl podle § 14 zákona o pomoci v hmotné nouzi povinnost zvýšit si příjem prodejem nebo využitím majetku. Úřad práce také nepokládal za věrohodná tvrzení žalobce, že část prostředků získaných z prodeje domu použil k úhradě dluhů, protože předmětné platby žalobce provedl ještě před tímto prodejem. Úřad práce proto na základě zjištěného skutkového stavu došel k závěru, že celkové sociální a majetkové poměry žalobce byly takové, že mohly i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb.

[2] V rámci odvolání žalobce dokládal svá tvrzení prohlášením matky o rozdělení peněz z prodeje domu, kopií dokladu o výběru peněz z banky a kopií prohlášení o převzetí podílu 315.000 Kč s podpisy všech šesti zúčastněných. Žalovaný se přesto ztotožnil s názorem úřadu práce, že hodnota žalobcova majetku byla tak vysoká, že nebyl osobou v hmotné nouzi podle § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Stejně tak neuvěřil námitce žalobce, že použil prostředky na koupi zahradní chatky, ve které bydlí. Tuto námitku žalobce uvedl až v odvolání. O pár dní později ovšem doložil smlouvu o ubytování na ubytovně, která byla uzavřena na období března až června 2013. Úřad práce podle žalovaného rozhodl se znalostí všech aspektů individuálního případu v souladu s platnou a účinnou právní úpravou a žalovaný na jeho postupu neshledal žádné nedostatky.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Brně. Namítal, že úřad práce nezjistil dostatečně skutečný stav jeho sociálního a majetkového postavení, ačkoliv prokázal, jak bylo s finančními prostředky z prodeje rodinného domu naloženo. Správní orgány nepřihlédly k tomu, že zaplatil své dluhy a nemá z prodeje domu žádné finanční prostředky. Ze skutkových a právních důvodů proto považoval napadená rozhodnutí za nicotná.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Ve věci bylo nade vše pochybnost prokázáno, že žalobce byl svými majetkovými poměry dostatečně zabezpečen. Skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, dává dostatečný podklad pro právní názor, že celkové sociální a majetkové poměry žalobce byly takové, že mohly i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb. Žalobce navíc ve správním řízení neposkytl dostatečnou součinnost. Jeho žaloba proto byla jako nedůvodná zamítnuta.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností. Opírá ji o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu spolu s vrácením věci k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel považuje odůvodnění rozsudku krajského soudu za nesprávné a nepřezkoumatelné, protože se nevypořádal s otázkou nedostatečně zjištěného stavu věci ve správním řízení a při hodnocení věci dospěl k nesprávným právním závěrům. Stěžejním podkladem pro zánik nároku na výplatu příspěvku byla změna majetkových poměrů stěžovatele, který měl disponovat movitým majetkem (finanční prostředky) v rozsahu, který odůvodnil zánik nároku na příspěvek. Stěžovatel sice prodal rodinný dům za celkovou částku 1.990.000 Kč, ale úřad práce nezohlednil argumenty stěžovatele spolu s podklady, které předložil k prokázání způsobu, jak bylo s těmito finančními prostředky naloženo. Úřad práce pochybil, protože nezjistil skutečný stav věci. Samo rozhodnutí je pak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel v rámci správního řízení doložil majetkové vypořádání mezi ním, jeho čtyřmi sourozenci a jejich matkou, podle kterého z prodeje domu obdržel 315.000 Kč. Úřad práce toto majetkové vypořádání pomínul a uzavřel, že stěžovatel rozdělení finančních prostředků z prodeje nemovitosti nedoložil. Tento závěr je ovšem nepřezkoumatelný, protože stěžovatel rozdělení výnosu popsal a doložil. Úřad práce ovšem rezignoval na svoji povinnost vyvrátit tvrzení stěžovatele.

[7] Úřad práce také došel k nepřezkoumatelnému a zjevně nesprávnému závěru, že stěžovatel neprokázal výdaj za pořízení zahradní chaty. Úřadu práce přitom doložil, že ji koupil pro účely bydlení. S ohledem na majetkové poměry stěžovatele se jednalo o jedinou možnost, jak si zajistit bydlení za finanční prostředky, které stěžovateli zbyly z prodeje rodinného domu. Kupní smlouva byla úřadu práce předložena a je součástí spisového materiálu, závěr o neprokázání koupě zahradní chaty je proto nepřezkoumatelný. Další část finančních prostředků stěžovatel použil k úhradě staršího dluhu. Úřad práce a žalovaný se nijak nevypořádaly s otázkou, v jaké konkrétní výši jsou finanční prostředky stěžovatele pro určení existence nároku na příspěvek vlastně stanoveny. Podrobné a přesvědčivé odůvodnění výše započítávaných finančních prostředků je přitom zcela základním předpokladem pro přezkoumatelnost rozhodnutí. Přestože stěžovatel tato pochybení správních orgánů vytkl v žalobě, krajský soud zcela přejal jejich argumentaci a hodnocení skutkového stavu. Napadený rozsudek je proto také nepřezkoumatelný a nejasný ve skutkových zjištěních a právním hodnocení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[8] Žalovaný uvedl, že správní orgány i krajský soud odůvodněně vyhodnotily argumentaci stěžovatele o majetkovém vypořádání za prodej domu jako účelovou. Stěžovatel nepředložil žádnou písemnou dohodu a jeho tvrzením také neodpovídají pohyby na jeho účtu. Chování stěžovatele od počátku naznačovalo, že neměl v úmyslu prodej nemovitosti Úřadu práce oznámit. Pouze mu oznámil změnu bydliště a dále již nespolupracoval.

[9] Ať už bylo rozdělení majetku posouzeno jakkoli, i s podílem 315.000 Kč stěžovatel není osobou v hmotné nouzi, tedy osobou, jejíž příjem po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nedosahuje částky živobytí. Žalobcem tvrzený podíl 315.000 Kč překračuje částku živobytí v nejvyšší výměře téměř stonásobně. Tím žalovaný reaguje i na výtku stěžovatele, že není zřejmé, v jaké konkrétní výši jsou finanční prostředky pro účely nároku na dávky vlastně stanoveny - stanovuje je zákon.

[10] Příspěvek na živobytí je dávka, která se poskytuje jen v případě hmotné nouze, pokud si člověk není schopen zajistit základní potřeby jako jídlo, bydlení, léky apod. Z toho důvodu je nárok na dávku velmi přísně posuzován. Pokud příjemce dávky získá finanční prostředky v řádu set tisíc korun, nemůže jít o osobu v hmotné nouzi z povahy věci, neboť z těchto prostředků je schopen si základní potřeby zajistit. Dluhy a exekuce nelze odečítat a zohledňovat při stanovení hmotné nouze a výše příspěvku na živobytí. Některé z předkládaných dokladů, jimiž bylo prokazováno použití částky z prodeje, byly datovány před prodejem domu. Je tedy zřejmé, že prostředky z prodeje na jejich úhradu nemohly být použity. Úřad práce zohlednil náklady spojené s prodejem, jako byla daň z nemovitosti a cena znaleckého posudku. Stěžovatelem uváděná zahradní chatka není způsobilá zajistit trvalé bydlení a žalobce ji ani k bydlení fakticky nevyužíval, protože po prodeji domu měl bydlet na ubytovně, kde měl smlouvu od března do června 2013. Žalobce navíc neplnil povinnosti ukládané žadateli a příjemci dávky pomoci v hmotné nouzi. Zejména nesplnil povinnost oznamovat a osvědčovat skutečnosti rozhodné pro nárok a jejich změny podle § 49 zákona o hmotné nouzi, což samo o sobě postačuje k odnětí dávky. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených. Přitom přihlédl i ke skutečnostem, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.)

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a dodával, že krajský soud došel k nesprávným právním závěrům. Nejvyšší správní však neshledal, že by rozsudek krajského soudu byl nepřezkoumatelný. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že se náležitě zabýval tím, zda byl ve správním řízení v dostatečné míře zjištěn skutkový stav věci. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „*nepřezkoumatelné (...) je rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalovaných námitek) jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Rozsudek krajského soudu netrpí žádnou z uvedených vad. Je

zřejmé, o jaké věci bylo rozhodováno i jak bylo rozhodnuto. Právní závěry rozhodnutí jsou v souladu se zjištěnými skutkovými okolnostmi. Výrok rozsudku logicky vyplývá z jeho odůvodnění. To samé platí i o rozhodnutí žalovaného a úřadu práce. Krajský soud proto neměl důvod rozhodnutí žalovaného a úřadu práce rušit pro nepřezkoumatelnost a Nejvyšší správní soud nemá důvod rušit pro nepřezkoumatelnost rozsudek krajského soudu.

[15] V posuzované věci byl žalobci odňat příspěvek na živobytí, který je podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi jednou z dávek v systému pomoci v hmotné nouzi. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2012, č. j. 4 Ads 55/2012 - 44, tato sociální dávka představuje provedení ústavně zaručeného práva každého, kdo je v hmotné nouzi, na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Uvedeného základního práva zaručeného v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny). Formulace základního práva zakotveného v čl. 30 odst. 2 Listiny, které není omezeno jen na občany České republiky, zdůrazňuje jeho subsidiární charakter. Především je pomoc, nezbytná pro zajištění základních životních podmínek, určena těm, kdo nejsou zabezpečeni na základě práva na spravedlivou odměnu za práci (čl. 28 Listiny), na základě práva na hmotné zajištění v přiměřeném rozsahu občana, který bez své viny nemůže získávat prostředky pro své životní potřeby prací (čl. 26 odst. 3 Listiny), ani na základě práva občana na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, při nezpůsobilosti k práci a při ztrátě živitele (čl. 30 odst. 1 Listiny). Dále právo na plnění ze strany státu, které spočívá v pomoci nezbytné k zajištění základních životních podmínek, má subsidiární povahu v tom, že nenáleží každému, nýbrž jen osobě nacházející se v hmotné nouzi. Tento princip poměrně důsledně provádí zákon o pomoci v hmotné nouzi a zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“).

[16] Osoba se totiž podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24), přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo. Taková osoba má podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi nárok na příspěvek na živobytí. Výše příspěvku na živobytí činí, není-li dále stanoveno jinak, za kalendářní měsíc rozdíl mezi částkou živobytí osoby a příjmem osoby, není-li osoba společně posuzována s jinými osobami, nebo částkou živobytí společně posuzovaných osob a příjmem společně posuzovaných osob (§ 23 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Částka živobytí se pak odvíjí od existenčního či životního minima, jak vyplývá z § 24 a násl. zákona o pomoci v hmotné nouzi.

[17] Životní minimum představuje minimální hranici peněžních příjmů osoby k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a částka životního minima jednotlivce činí měsíčně 3.410 Kč (§ 1 odst. 1 a § 2 zákona o životním a existenčním minimu). Existenčním minimem je pak minimální hranice peněžních příjmů osob, která se považuje za nezbytnou k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb na úrovni umožňující přežití a částka existenčního minima osoby činí měsíčně 2.200 Kč (§ 1 odst. 1 a § 5 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu).

[18] Příspěvek na živobytí má tedy sociálně slabým osobám garantovat, že jim po zaplacení nákladů na bydlení zůstane konečný příjem alespoň ve výši životního, případně existenčního minima, a že tak dojde k realizaci práva na takovou pomoc, která je nezbytná k zajištění jejich základních životních podmínek. Tento záměr je ostatně deklarován v důvodové zprávě k zákonu o pomoci v hmotné nouzi. S ohledem na uvedené hledisko nezbytnosti pomoci v hmotné nouzi k zajištění základních životních podmínek jednotlivce je ovšem z této pomoci nutné vyloučit takové osoby, jejichž příjmy sice nedosahují částky živobytí, avšak žijí v takových sociálních a majetkových poměrech, že je nelogické a nespravedlivé poskytovat jim příspěvek na živobytí z daní ostatních osob. Takové osoby totiž ve skutečnosti nejsou v hmotné nouzi a nepotřebují od státu pomoc nezbytnou pro zajištění jejich základních životních podmínek.

[19] Proto podle § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi v odůvodněných případech určit, že osobou v hmotné nouzi není osoba, jejíž celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že jí mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění její výživy a ostatních základních osobních potřeb a toto zajištění lze na ní spravedlivě žádat. Celkovými sociálními poměry se rozumí například podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké (§ 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Celkovými majetkovými poměry se pak rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popřípadě po určité době, pro zvýšení příjmu, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti. Z movitého a nemovitého majetku, uvedeného ve větě první, je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jeho jiné využití nelze po osobě vyžadovat. Pokud jde podle poměrů osoby o běžný nemovitý nebo movitý majetek, jehož hodnota je zjevně nízká nebo naopak tak vysoká, že nelze mít pochyby o tom, že majetkové poměry nebrání přiznání dávky nebo naopak jsou na překážku přiznání dávky, nemusí být jeho cena podle zvláštního právního předpisu zjišťována (§ 15 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi).

[20] Vzhledem k subsidiární povaze základního práva zakotveného v čl. 30 odst. 2 Listiny musí být dále jednou ze základních podmínek pro uznání za osobu v hmotné nouzi i skutečnost, že si posuzovaná osoba, popřípadě osoby s ní společně posuzované, nemohou zvýšit příjem vlastním přičiněním. Zvýšením příjmu vlastním přičiněním se rozumí zvýšení příjmu vlastní prací, řádným uplatněním nároků a pohledávek nebo prodejem či jiným využitím majetku a vyžaduje se za podmínek stanovených v § 11 až 14 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Osoba, která prokazatelně neprojevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním, se přitom podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi nepovažuje za osobu v hmotné nouzi (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 4 Ads 55/2012 - 44).

[21] Ze spisového materiálu v posuzované věci vyplývá, že stěžovatel prodal rodinný dům, který byl podle kupní smlouvy v jeho výlučném vlastnictví. Částka, kterou stěžovatel jako prodejce domu po odečtení daně z nemovitosti a odměny realitní kanceláři obdržel, činila 1.890.000 Kč. Tyto skutečnosti byly v předchozích fázích řízení bezpečné

prokázány a úřad práce, žalovaný i krajský soud z nich proto vycházeli. Stěžovatel naopak hodnověrně neprokázal svá tvrzení o následných dispozicích s touto částkou. Tvrdil, že kupní cena byla rozdělena mezi celkově šest osob, a proto mu zbylo pouze 315.000 Kč. Neexistuje ovšem žádná písemnost z doby před zahájením správního řízení, ze které by vyplývala povinnost stěžovatele rozdělit se o výnos z prodeje domu s jeho rodinnými příslušníky. Stěžovatel její existenci ve správním řízení a v řízení před krajským soudem ostatně ani netvrdil. Je proto pochopitelné, že úřad práce, žalovaný a krajský soud tvrzení stěžovatele o této povinnosti neuvěřili. Vzhledem k výše popsanému hledisku nezbytnosti pomoci v hmotné nouzi k zajištění základních životních podmínek jednotlivce je přitom neexistence povinnosti rozdělit výnos z prodeje domu zcela zásadní skutečností. Stejně tak další stěžovatelovy argumenty neobstojí. I pokud krajský soud připustil, že stěžovateli mohlo z prodeje domu připadnout pouze 315.000 Kč, nepřesvědčilo ho stěžovatelovo vysvětlení, jak s nimi naložil. Tvrzení o úhradě exekučně vymáhaných dluhů vyvrací skutečnost, že uváděné platby provedl ještě před prodejem domu. Nelze se poté žalovanému, úřadu práce i krajskému soudu divit, že stěžovateli neuvěřili ani údajnou nutnost nákupu zahradní chaty za účelem bydlení. Podobná nemovitost není určena pro dlouhodobé bydlení, a navíc ve správním řízení vyšlo najevo, že stěžovatel v době, ve které podle svých slov bydlel v této zahradní chatě, ve skutečnosti bydlel na ubytovně. Skutečnosti, které stěžovatel uváděl, se proto nezakládaly na pravdě.

[22] Ze zjištěného skutkového stavu proto vyplývá, že celkové sociální a majetkové poměry stěžovatele byly v době rozhodování správních orgánů takové, že mu mohly i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb. Toto zajištění lze na něm spravedlivě žádat. Stěžovatel si navíc mohl vlastním přičiněním příjem zvýšit, a to právě ponecháním si výnosu z prodeje domu. Žalovaný, úřad práce i krajský soud se pečlivě jednotlivými námitkami stěžovatele zabývali a zdůvodnili, proč podle jejich názoru nebyly odůvodněné. Nejvyšší správní soud s nimi souhlasí, že stěžovatel hodnověrně nedoložil rozdělení výnosů z prodeje domu. I díky nedostatečné míře jeho součinnosti nebyla jeho tvrzení ve správním řízení prokázána. Jeho jednání skutečně nasvědčuje tomu, že se snažil účelově vyhnout započtení výnosu z prodeje do jeho movitého majetku. Pochybnosti krajského soudu a správních orgánů o věrohodnosti stěžovatelových námitek proto měly své opodstatnění. Stěžovatel nadto neoznamoval a neosvědčoval skutečnosti rozhodné pro nárok na pomoc v hmotné nouzi a jejich změny podle § 49 zákona o hmotné nouzi, jak uvedl žalovaný. Pokud si někdo činí nárok na pomoc v hmotné nouzi, musí si být vědom povinnosti prokazovat okolnosti svých majetkových dispozic. Této povinnosti ovšem stěžovatel nedostál. Kasační námitka, podle níž krajský soud došel k nesprávným právním závěrům, je proto také nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[24] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení

před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[25] Stěžovateli byl již v řízení před krajským soudem ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce JUDr. Petr Navrátil, advokát se sídlem Joštova 138/4, Brno. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby [písemné podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; zde konkrétně písemné podání kasační stížnosti] ve výši 1.500 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkově částka 1.800 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 378 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2.178 Kč. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil lhůtu v délce 30 dnů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu